

Bjørn Hamre

I dag er eleven altid måske-egnet

"Måske-egnethed" er i nutiden blevet ophøjet til et pædagogisk ideal, som elever inkluderes og ekskluderes efter. Det ses i de helt særlige forestillinger, der er knyttet til at manifestere sig som lærende i skolen i dag. Forestillingen om læring ses ikke alene i skolen, men afspejles i en samfundsdiskurs, hvor livslang læring er blevet et bærende ideal. Elever i skolen fikseres i en måske-egnethed, der betyder at de aldrig for alvor dømmes, men heller aldrig kan føle sig sikre på at være indenfor. Hvor elever tidligere blev dømt ude på grund af manglende evner, omfattes elever i dag af et krav om at synliggøre og forvalte deres potentialitet. Artiklen indledes med en historisk redegørelse for, hvordan elever tidligere iagttoges som enten egnede, måske-egnede eller ikke-egnede. Begavelse blev anskuet som noget man enten havde eller ikke havde. Der var således noget statisk over måden elevers evner blev vurderet på. Derefter skrives til en undersøgelse af, hvordan læring har sat elevers potentialitet på dagsordenen. Udover de faglige krav forpligtes elever til at synliggøre sig som nysgerrige, positive og selvadministrerende. Potentialitetskriteriets skyggeside er skolens høje antal diagnosticerede elever, der ikke kan honorere kravene. Til sidst afsluttes med en diskussion af, hvilke konsekvenser potentialitetskravet har for skolens forestilling om inklusion.

